

Ik heb een tweeling: de ene is sociaal, de andere niet - 28/02/2009

Ik ben mama van een meisjestweeling (4,5). De jongste is een 'baas', de oudste meer een 'moedertje'. Thuis zijn ze elkaars gelijken, op school niet. De oudste staat vaak alleen op de speelplaats, bij de juf. De jongste is nu uitgenodigd voor een verjaardagsfeestje, de oudste niet. De jarige is nochtans een jongetje van wie de oudste zei dat hij haar 'zoentjes' gaf. Hoe kan ik haar socialer maken?

Als ouder moet je ermee leren leven dat de talenten tussen kinderen verschillend verdeeld zijn

Het populaire idee dat identieke tweelingen helemaal gelijk zijn, is niet echt juist. Ondanks het feit dat tweelingen gemeenschappelijk genetisch materiaal hebben, zijn ze toch unieke personen. Tot voor kort werd gedacht dat het verschil hoofdzakelijk te maken had met de opvoeding of andere invloeden uit de omgeving. Maar recenter onderzoek heeft bevestigd dat ook in het genetische materiaal verschillen aanwezig zijn. Dat is wat je ziet: naast dat waarin ze enorm op elkaar lijken, is er verschil in stijl, in persoonlijkheid. De enige is sociaal vaardiger, de andere een moedertje. Het is niet ongewoon dat het ene kind wat in de schaduw staat van het andere.

Het opvoeden van twee kinderen met dezelfde leeftijd stelt ouders voor specifieke problemen. Er zijn een aantal algemene opvoedadviezen gekend die je het best opvolgt. Zoals dat je de kinderen niet steeds aanspreekt als 'de tweeling', want daarmee beklemtoon je zelf voortdurend het zoeken naar mogelijke verschillen die uitvergroot worden. En in het algemeen vinden we het ook beter dat ze niet in dezelfde klas zitten. Dat helpt om eigen vrienden te maken, een eigen persoontje te worden. Het is ook leuk voor hen dat ze elk een ander verhaal hebben als ze 's avonds thuiskomen na school.

Je kinderen zitten blijkbaar al op het goede spoor. Thuis is het veilige nest, daar sluiten ze nauw bij elkaar aan. En op school is het de buitenwereld, daar leren ze hun weg zoeken om ieder een eigen stijl te ontwikkelen. Het tafereel op de speelplaats dat je beschrijft, is niets anders dan het verhaal van iedere ouder die ermee moet leren leven dat de talenten tussen kinderen verschillend verdeeld zijn.

Men onderschat wel eens dat dit ouders verdrietig maakt. Want op het ogenblik dat je een kind maakt, hoop je dat het alle gaven meekrijgt voor een succesvol leven. Dat je ene kind naar het beroepsonderwijs moet en het andere niet eens veel moeite moet doen om schitterende schoolresultaten te halen, is een pijnlijke draai van het leven. Als je eventjes zou kunnen toveren, dan had je zeker de intelligentie van al je kinderen samengenomen en in gelijke pakjes onder hen verdeeld. Maar er bestaat tegengif voor die scherpe kant van het leven: heb de talenten van ieder van je kinderen lief. En moedig ze aan om elkaar een steuntje te geven zoals dat we dat mogen verwachten van broers en zussen.

In jouw voorbeeld zou ik de uitnodiging die de jongste meebrengt voor het verjaardagsfeestje, aangrijpen om tegen de oudste te zeggen: 'Leuk dan hebben wij de kans om eens samen op stap te gaan, dat wou ik al lang, eens winkelen onder ons twee.' Zo stimuleer je hen om zich verschillend te ontwikkelen.

In 'De Opvoedingsdokter' gaat de bekende kinder- en jeugdpsychiater Peter Adriaenssens wekelijks in op een lezersvraag over opvoeden. Peter Adriaenssens is de auteur van verscheidene klassiekers over het opvoeden van kinderen.